

благоприятното международно положение на България. Последната преживяваше, наистина, тежки, критически дни. Стана известно, че след избухването на Междусъюзническата война от една от великите сили бе изказано мнение да се унищожи и поделни България между останалите балкански държави. Ако това не стана, опасността, все пак, не беше окончателно отстранена. Страхът, че една вътрешна революция би могла да послужи като претекст за намеса на съседните държави във вътрешния живот на страната, което фактически би турilo край на независимостта на България, а може би, и на самото ѝ съществуване, парализира духа за борба и скова енергиите. Без да се впускаме тук в разглеждане на въпроса — до колко моментът подходеше за една по-дълбока промяна във вътрешното управление на страната, която промяна, според нашето тогава още изказано мнение, бе крайно наложителна и би била спасителна за страната, ще констатираме само, че високопатриотическите мотиви, които накараха тъй много изстрадалият народ да насили своето велико търпение, се схванаха отгоре за слабост и Фердинанд, който отначало се бе твърде много изплашил и бе взел всички мерки за отбрана, доби изведнаж голям кураж, който скоро стигна границите на нечувано нахалство и безподобен цинизъм. Вместо обнова, от каквата страната имаше нужда, за да се подготви да посрещне и използва приближаващите се велики събития, българският народ видя да се установява в страната една политика на беззакония и насилия над неговата воля, която политика проигра по един най-авантюристичен начин и последните големи козове на България и хвърли последната на дъното на една дълбока пропаст, от която тя прави сега отчаяни усилия, за да излезе.